

Postagalambsport

A MAGYAR POSTAGALAMB SPORTSZÖVETSÉG LAPJA
LXXI. ÉVFOLYAM

2025. SZEPTEMBER

100 éve született Anker Alfonz a magyar postagalambsport legendája

Anker Alfonz születésének 100. évfordulója

A Magyar Postagalamb Sportszövetség és az „Anker Alfonz Hagyatéka” Alapítvány közös megemlékezést tartott 2025. augusztus 9-én Kaposváron a Keleti temetőben Anker Alfonz sírjánál.

A világhírű genetikusra és postagalambászra Végh Ágnes az alapítvány kuratóriumának elnöke emlékezett életére és méltatta munkásságát. A méltatást teljes terjedelemben osztjuk meg Önökkel.

A megemlékezés végén emlékkoszorúkat helyeztek el a jelenlévők.

Tisztelt Emlékező Közösség, Kedves Sporttársak és Barátaim!

Emlékezni jöttünk és tiszteletünket kifejezni Anker Alfonz születésének 100. évfordulója alkalmából.

Megemlékezésemben Veréb Sándor Andor tanulmányából idézek, amelynek címe: Anker Alfonz, az állatnemesítés művésze.

„Kismartoni Anker Alfonz 1925. augusztus 8-án született Budapesten. Régi katonatiszti családból származott. Mindkét nagyapja lovassági tábornok volt, anyai nagyapja pedig Ferenc József császár vadászó társa. Arisztokrata családfájában három nagyszülője is bárói rangot viselt – flamand, francia, spanyol, osztrák ősök is szerepeltek.

Gyermekeveit Komáromban töltötte, ahol édesapja a ménitelep parancsnoka volt. A családi hagyományokat követve Anker is méneskari tiszt szeretett volna lenni. Őt nem igazán a katonai pálya vonzotta, inkább a lótenyésztés tudománya iránt érzett elhivatottságot. Középiskolai tanulmányait a pécsi katonai őreáliskolában végezte. Nem volt jó tanuló, de igen jól lovagolt és sportolt. Érettségi után a Ludovika Akadémiára ment. 1944-ben huszárhadnaggyá avatták és azonnal Németországba vezényelték. A háború végén hadifogságba esett, ahonnan többszöri, sikertelen szökési kísérlet után 1947 januárjában térhetett haza.

1962-ig több ménesnél is a lótenyésztésnek és - kutatásnak szentelte életét. A híres bécsi Spanyol Lovasiskolában kezdett, ahol közel egy évig lovagolt. 1948-tól már itthon a tataremeteségi csikótelepen dolgozott, lőtörzskönyv-vezető beosztásban. A személyzeti vezetők osztályharcos felfogása miatt azonban munkahelyéről távoznia kellett. Az alagi tréning

telepre helyezték át, majd Hortobágyra, a Mátai Méneshez. Az akkori átszervezések és a ménes állományának csökkentése miatt a lótenyésztésben megkezdett munkáját nem tudta folytatni. Óhaton már a mangalica, a juh és a tyúk nemesítésével foglalkozott.

Az elért sikerek ellenére újra áthelyezték. A tiszafüredi termelőszövetkezetben főállattenyésztő tevékenysége rövid, de tartalmas epizódja volt pályájának. Ankernek ezekben az években rendkívül sok harcot kellett megvívnia. Származása miatt gyanakvós vette körül. Újszerű elgondolásai következtében, és a szakképesítés hiánya miatt szakmai támadások érték. Erdemeinek tekintetbe vétele nélkül igyekeztek e területről eltávolítani. Vándorolnia kellett az országban, sehol sem telepedhetett le.

1962. április 15-én azonban döntő fordulat következett be Anker Alfonz életében. Guba Sándor főigazgató meghívta Kaposvárra az akkori Felsőfokú Mezőgazdasági Technikumhoz – a későbbi Mezőgazdasági Főiskola,

a jelenlegi Kaposvári Egyetem elődjéhez – tudományos kutatónak. Itt nyílt először igazi lehetősége arra, hogy állattenyésztői képességeit kibontakoztassa. Bár nem a ló-, hanem a juh- és sertésállományok nemesítését kapta feladatul. A sok vándorlás után Kaposváron végre gyökeret verhetett. Ismereteit, tapasztalatait hasznosíthatta. Guba Sándor mellett Ankert támogatták olyan szakemberek (Horn Artúr, Dohy János, Veress László, Böbök József), akik ismerték az általa kialakított tenyésztési rendszer alapját szolgáló populáció-genetikai törvényeket. Nemcsak az intézmény egyik alapítója volt, hanem az általa alkalmazott genetikai módszer tette a várost is nemzetközileg ismerté. Kaposvárhoz és a Főiskolához haláláig hűséges volt. 1979. november elsejét, élete utolsó napját is a Főiskolán, munkatársai körében töltötte.

Anker Alfonz: Élt 54 évet.

Ankernek a genealógia különleges hobbi is volt, épp úgy, mint gyermekkorában kezdődött a postagalambok

iránti szenvedélye. Hivatásos állatnemesítőként lehetősége volt, hogy szárnyas kedvenceinek tenyésztését is tudományos alapossággal művelje. A témában jelentős szakirodalmi tevékenységet folytatott már 1948-tól, folyamatosan. De, a tartástechnológia legapróbb részleteiről, a sport megújítási lehetőségeiről is írt. Előadásokat tartott itthon és külföldön is. A postagalambászokkal rendszeresen levelezett, minden levélre és kérdésre válaszolt, értékes tanácsaival sokat segítette sporttársait. Minden tapasztalatát megosztotta a galambászokkal, nem kovácsolt versenyelőnyt abból, amit tudott. Rendszeresen járt külföldre, neves tenyésztőkhöz is eljutott. Látogatásairól a nemzetközi szaksajtó minden alkalommal beszámolt. Szárnyra kapott világhíre után a postagalambsport őshazájának számító Belgiumból, Hollandiából is jöttek galambért Kaposvárra, az Anker-dúcba.

A „Repülő keresztrejtvény” című könyvében, mely 1972-ben jelent meg, és azóta több nyelvre is lefordítottak, tenyésztési tapasztalatait írta le, rendkívül élvezetes módon, sok-sok humorral fűszerezve. Horn Artúr lektori véleménye szerint a könyv a világirodalomban egyedülálló írás, mert a legkorszerűbb genetikai ismereteket alkalmazta a postagalambtenyésztés gyakorlatában. Sikere abban volt és van, hogy kizárólag mindennapos szakmai kérdéseket tárgyal, galambásznyelven írva. Anker ezt így fogalmazta meg egy levelében: „500 oldal és csupa gondolat. Nem száraz meskete, leér a galambászok fejéig, élő és fogérni valamit 20 év múlva is. Meglátod!” Így is lett. A világ postagalambásza számára még ma is a legkeresettebb olvasmány. Anker a könyv teljes bevételét felajánlotta a Magyar Postagalamb Sportszövetség részére, új szállítójármű vásárlásának céljából.

Ha hagyták volna szenvedélyét és tudását kibontakozni, nagyon sok hasonló képességű versenyló született volna, mint Kincsem. Anker a postagalambászatot a kisemberek ló-sportjának nevezte. Amit nem tudott megvalósítani a lótenyésztés területén, azt csak azért is megvalósította a postagalamb tenyésztésben. Így lettek a galambok a levegő versenyparipái. Mára igencsak megnőtt azok száma, akik az Anker-galambok leszármazottjaival vagy Anker Alfonz szellemiségét és tanításait követve érnek el szebbnél

szebb sikereket itthon és a nagyvilágban.”

Anker Alfonz munkásságának megőrzésére és tovább örökítésére 2018-ban a Magyar Postagalamb Sportszövetség életre hívta az „Anker Alfonz Hagyatéka” Alapítványt.

Az alapítvány céljai között szerepel:

a) Anker Alfonz nemzetközileg elismert genetikus, állattenyésztő, postagalambász szellemi és eszmei örökségének megőrzése és továbbvitele;

b) közreműködés a magyar Postagalambsport fejlesztésében;

c) postagalamb tenyésztéssel és versenyzéssel kapcsolatos – Anker Alfonz szellemiségét folytató – tevékenységek népszerűsítése, elősegítése;

d) a hazai postagalambászat tárgyi emlékeinek, írásos dokumentumainak felkutatása, összegyűjtése, rendszerezése és közreadása;

e) a postagalambászattal kapcsolatos tanulmányok, továbbképzések, felsőoktatási szak- és diplomadolgozatok támogatása;

f) Anker Alfonz sikeres galambtenyésztési módszereinek széleskörű megismertetése,

g) országos és helyi rendezvényeken postagalamb tartásával kapcsolatos előadások és bemutatók tartása, e

szabadidős tevékenység élményeinek közreadása,

h) a rászoruló fiatal és idős galambászok segítése.

Tisztelt Emlékező Közösség, Kedves Sporttársak és Barátaim!

A mai magyar postagalambsportban a tenyésztők és versenyeztetők között is nagyon sokan vannak, akik ismerhették személyesen is Anker Alfonzot.

Mi, akik már nem találkozhattunk vele személyesen, mert fájdalmasan rövid időt kapott itt a földi létben Önök által ismerhetjük meg személyiségét és a könyvein keresztül azt a tudományos munkát, amelyet végzett és amelynek elismerésére 1976-ban Eötvös-díjjal tüntették ki.

Hiszem és vallom, hogy egy ember addig él amíg emlékeznek rá, a mi feladatunk, hogy röptessük azt a postagalambot dúcra-dúcra, amely Anker Alfonz emlékét és örökségét őrzi, megőrizve és átadva ily módon a jövő nemzedékének!

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!

Végh Ágnes
elnök

Anker Alfonz Hagyatéka
Alapítvány

100 éve született Anker Alfonz

2. rész

Irány Kaposvár!

1961 őszén, Kaposváron Felsőfokú Mezőgazdasági Technikum kezdte meg működését, mely állattenyésztési szakon nevelt szaktechnikusokat. Az intézményben 1962 márciusában – elsőként az országban - az országos távlati kutatási célkitűzések megvalósítása és a Dél-dunántúli nagyüzemi állattenyésztés fejlesztésének szaktanácsadói támogatása céljából 4 főből álló kutatócsoport alakult. Dr. Guba Sándor igazgató Bobek Józsefet és Dr. Veress Lászlót hívta kutatónak, majd a javaslatukra csatlakozott harmadikként Anker Alfonz, aki akkor a tiszafüredi Hámán Kató Tsz.-ben „kallódott”. A kutatócsoport negyedik tagja Kozma Sándor német-angol

szakos tanár lett, aki a folyamatosan érkező külföldi szakmai folyóiratokat fordította, így naprakész információkkal látta el a csoportot a világ kutatási eredményeiről.

Guba Sándor bölcs és bátor döntés hozott, amikor a személyek átvételét felvállalta, hiszen a csoport három tagjának az akkori politikai rendszerben igen rossz bizonyítványa volt. A bizalmat azonban rövid idő alatt komoly eredményekkel hálálták meg.

1964-re a kutatócsoport önálló osztállyá vált, létszáma 14 főre, 1968 végére pedig már 26 főre gyarapodott. 1971-től a tanszékek oktatási munkájába is bekapcsolódtak.

A csoport, és különösen Anker

újszerű elképzelései a gyakorlatban működő szakemberek körében nem mindig találtak kedvező visszhangra, amit irigység, szakmai féltékenység is okozhatott. A Somogy megyei Állattenyésztési Felügyelőség akkori igazgatója és a Bárdibükki Állami Gazdaság főállattenyésztője írásban kérték a Minisztériumot, hogy tiltsa ki Ankert a megyéből, aki szerintük az ottani sertésenyésztés tönkretételét tervezi. Nem jártak sikerrel.

A kaposvári hibridsertés

A rendkívüli módon felgyorsult gazdasági folyamatok a mezőgazdaságban, az állattenyésztésben is fokozódó igényekkel jártak együtt.

Az intenzívebb termeléshez szükséges feltételek egyre körülményesebben és növekvő költségekkel voltak megvalósíthatók. Ennek jelentőségét felismerve a kaposvári kutatócsoportban 1962-től intenzív munka folyt hibridsertés populáció kialakítására. A nemesítési munka irányítója Anker Alfonz volt. A cél egy olyan sertés előállítás, mely a jó minőségű sertés-húst a leggazdaságosabban állítja elő, kiváló hízekonyságú, hús-zsír aránya jó, iparszerű körülmények között is egészséges marad, és jó anyai teljesítményt nyújt. Az iparszerű tartásmód terjedésével nyilvánvalóvá vált, hogy az ilyen sertéstípus létrehozására a tisztavérű tenyésztés alkalmatlan. A 60-as évek elején a nemzetközi szakirodalom állásfoglalása alapján a sertés hibridizációját nem tartották gazdaságosan megoldhatónak, mégis nagy titokban majd minden ország kísérletezett.

A genetikai alapelvek rendszerezésében, súlyozásában kiváló nyújtó Anker Alfonz új korszakot teremtett a hazai sertés hibridizációban. Elképzeléseinek helyességét a gyakorlat bizonyította, elvei mind tenyésztési, mind közgazdasági vonatkozásban helytálltak.

A KA-HYB nemesítési munkájában szerepet kapott a világon megtalálható valamennyi korszerűnek számító sertésfajta, majd a hibridizáció céljára ezek legkiemelkedőbb örökítőire végzett rokontenyésztéssel kezdődött a vonalak kialakítása. A flexibilis módon, rendszeres vércsoportvizsgálatokkal párhuzamosan alkalmazott rokontenyésztés egyértelműen sikeres, gazdaságos és hatékony módszernek bizonyult. A rokontenyésztéssel kialakított apai vonalak mellett a hibrid-végtermék kocákból, nagy genetikai nyomással végzett szelekció útján kiválókat kocsüldők képezték a következő anyai nemzedéket. Az a gondolat, hogy a hibrid-végtermék tenyésztésre is alkalmas, merőben új és szokatlan volt.

1968-ban került piacra a világ első négy hibridje, köztük a KA-HYB! Egyszeriben divatkérdéssé vált a heterózistenyésztés. Az Országos Mezőgazdasági Fajtami-

nösítő Intézet irányításával hibrid mintapopulációkat hoztak létre a polgárdi Vörös Csillag Tsz-ben a holland Euribrid cég Hyporjából és az angol Sykesből. Az összehasonlító eredmények azt igazolták, hogy a KA-HYB sertést csak a Hypor vágási mutatóinak egy része múlta fölül, egyébként egyenrangú azokkal, sőt bizonyos paraméterekben jobbnak mutatkozott. Ezzel kezdődött a KA-HYB sertések szélesebb körű elterjedése.

Mint új fajtát 1970. május 14-én „Előzetesen elismert”, 1972. november 15-én pedig „Államilag elismert” fajtának nyilvánították. Több éves kísérletsorozat eredményei alapján a KA-HYB összevont relatív gazdaságossági mutatója 106,9 %, tehát 6,9 %-kal múlta felül az országos átlagnál lényegesen jobbnak ítéltető kontroll-állományt.

Anker Alfonz tudományos kutatót a magyarországi sertés hibridizáció úttörőjének és gyakorlati megalapozójának tekinti minden állattenyésztési szakember. A KA-HYB sertés kitenyésztésében, elterjesztésében végzett kiemelkedő tevékenysége elismeréseként 1976-ban Eötvös-díjat kapott.

A Kaposvári Hibridsertés Szülővonalait Tenyésztő és Értékesítő Vállalkozás

1968-ban 20 mezőgazdasági üzem Kaposvári Hibridsertés Szülővonalait Tenyésztő és Értékesítő Vállalkozás néven fogott össze az a céllal, hogy a KA-HYB sertés tenyésztésének szervezését és az előállított szülőpárok értékesítését végezze. 1972 végéig több mint 100 nagyüzemben 35.000 KA-HYB tenyész kocát tartottak és ezek után közel 500.000 hízosertés került a vágóhidakra. Ezen túl hét ország (Szovjetunió, Csehszlovákia, NDK, Jugoszlávia, Ausztria, NSZK, Hollandia) vásárolt KA-HYB szülőpárokat. 1973-ban a KA-HYB Európa legnagyobb hibridsertés populációja volt.

Fontos mérföldkő a vállalat történetében 1979, amikor is sertés hústermelési rendszerre, illetve rendszerszervezővé váltak. Jelentős anyagiakat fordítottak a termelési rendszer minden területére kiterjedő termelésfejlesztésre,

az új módszerek, eszközök kialakítására, gyártására. A KA-HYB volt az egyetlen olyan termelési rendszer, amely valamennyi szolgáltatását, teljes termékskáláját - kivéve a takarmányfehérjét - hazai alapanyagból állította elő. Négy év kísérleti megfigyelés előzte meg a helytakarékos sertéstartási berendezések sorozatgyártását. A helytakarékos jelzőt nem véletlenül kapták, például a fiáztató rekesz alkalmazása egy rekonstrukciónál hatvan százalékkal növelte a férőhelyek számát, új épületberuházás nélkül. Nép gazdasági szinten is jelentősnek értékelhető, hogy 1979-ben a beépített fiáztatókkal a nagyüzemek több mint 112 millió forint épületberuházást takarítottak meg.

A KA-HYB Vállalat 1977, 1978, 1979 és 1980-ban elnyerte a „Kiváló Vállalat” címet, a fajta pedig számtalan hazai és nemzetközi díjat nyert. 1979-ben 1,7 millió hízosertést értékesítettek, ami Magyarország akkori vágósertés állományának 17 %-a, 1990-ben pedig már 2,5 milliót, ami 30%-a, és 12 ország vásárolt KA-HYB tenyészanyagot.

A kaposvári hibridsertés volt Anker Alfonz állattenyésztői pályafutásának csúcspontja, mérföldkő a sertés hibridizációban, a világ állattenyésztésének történetében, ahová aranybetűkkel írta be a nevét.

Egyénisége volt a sikereinek egyik záloga. Olyan szuggesztíven tudta elhíttetni elképzeléseinek helyességét még azzal is, aki nem hitt benne, hogy a végén úgy álltak föl, hogy éppolyan hívvője lett az elvnek, mint ő. Amikor eldöntötte, hogy belekezd a sertés hibridizációba, meggyőzte először Guba Sándort, majd vele együtt a mezőgazdasági minisztert, hogy engedélyezze a kutatást. Ha nem egy Anker típusú személyiség vállalta föl a „missziót”, akkor éppúgy 10 évet késik a sertés hibridizáció Magyarországon, mint ahogy Nyugat-Európában késett. – mondta róla Dr.

„A kezdet nehéz volt. Ennyi gáncsoskodást, gúnyt, sértést csak akkor visel el az ember, ha elképzelésének megvalósításában bízva bízunk.” (Anker, 1968.)

Anker a postagalambász

Az állatok szeretetét úgymond az anyatejjel szívta magába, azonban a galambok iránti érdeklődése késői gyermekkorában alakult ki. 1940-ben komáromi udvarukba - ahol addig nyulakat tenyésztett - a drót közé keveredett egy idegen parlagi galamb. Megfogta, kalitkába tette, majd pár nap múlva megsajnálva párt akart keresni neki. Nyulakért galambokat cserélt. Az első postagalambot egy évvel később, az akkor komáromi, később budapesti Mikolasek Gyula sporttárstól hozta. 1941 augusztusában jelentkezett és nyert felvételt a Hungária Postagalambtenyésztők Országos Szövetségébe. A postagalambsport gyakorlására a katonai tanulmányai, valamint a háborús évek korlátozott lehetőséget nyújtottak. Hadifogságból való hazatérése után azonban teljes lendülettel vetette bele magát az újrainduló szövetségi életbe.

1948-ban kötött életre szóló barátságot a nála 8 évvel idősebb Kottek Károly budapesti tenyésztő-

vel, akivel egész további életükben együttműködtek, Kottek-Anker és Anker-Kottek néven kettő, de tulajdonképpen közös postagalambtenyésztet fönntartva. Mindketten nagy rajongói voltak az ún. Horváth törzsnek, a 30-as 40-es évek postagalambász sztárja, Horváth János galambjainak.

Amikor Ankert Komárom, Tata és Alag után Ohatra szólította a munkája, galambászat szempontjából a korábbinál is reménytelenebb helyzetbe került. A legközelebbi egyesület 35 kilométerre volt. Versenyzésről szó sem lehetett, mert vonattal, rossz csatlakozás mellett, gyűjtésre, órabontásra utazni megoldhatatlan lett volna. Galambok nélkül azonban nem tudott meglenni. Ebben a helyzetben a Kottekkel való munkamegosztás szerint Anker a közös tenyészállomány egy részét kezelte, Kottek pedig az utódokkal versenyzett. Nem is akárhogy!

Az ohati évek az állattenyésztési munka mellett magánéleti szempontból is eseménydúsan teltek,

a házasságkötés, családalapítás, gyermekeinek születése sok feladatot adott. Szabadidejében szaccikket írt, úgy a gazdasági állatok, mint a postagalambok tenyésztésének kérdéseiről, hazai és külföldi lapokban is publikálva. Akkor már közel másfél évtizedes szövetségi tagsága alatt minden jelentősebb hazai tenyésztőnél megfordult és a látottakat kiértékelte. Pontosan tisztában volt a postagalambsport hazai, sőt szakirodalmi ismeretei alapján a Nyugat-európai helyzetével is.

1960 őszén, Tiszafüredre történt áthelyezését követően már mód volt a nála meghagyott fiatal galambok korlátozott versenyeztetésére is, de igazán csak 1962 tavaszán, a Kaposvárra költözés után oldódott meg a helyzet. Anker Alfonz és Kaposvár neve összefonódott. Majd két évtizedet, munkássága leghosszabb és legtermékenyebb időszakát élte itt. Végre a postagalambsportban is kibontakozhatott.

A Délnyugat kerület - ahová a

kaposvári K01 egyesület is tartozott - eleinte az ország leggyengébb, legszervezetlenebb kerülete volt. 1962-ig hivatalos versenylista sem készült. Anker tudása, motíváltsága, tenni akarása beindította az egész kerületet, és a fejlődés rohamléptekkel indult meg. Tanításai, szemlélete és a tőle kikerült galambok jelentősen javították a kaposvári eredményeket. Igen jelentős eredmények, országos bajnokságok születtek. Kaposváron az Anker-Kottek dúc 1965-ben már kerületi bajnok volt, 1966-ban pedig középtávon országos bajnok! Az országos középtávú bajnokságban három év (1965-1966-1967) mérlege alapján a legkiemelkedőbb eredményt érte el 9-1-5 helyezéssel. Az országos általános bajnokságban pedig az egyedüli volt, mely azzal dicsekedhetett, hogy 14-4-6 helyezéssel mindhárom évben az első 25-ben szerepelt. 1966-ban a Délnyugati kerület elnöke lett.

1965-ben hozta létre a Magyar Postagalambsport Szövetség a Tudományos Bizottságát, hogy táborába hívja a tollforgató, tapasztalt tenyésztőket és a postagalambsporttal érintkező tudományos kutatókat foglalkozókat. Készítsenek és szerkesszenek olyan tanulmányokat, amelyek közzétételével komoly formában segíteni tudják a magyar postagalambsport fejlődését, színvonalának emelését. Anker a postagalambok bírálatával, kiválogatásával kapcsolatos szempontokról, örökléstani-, tenyésztéstechnikai irányelvekről írt, korábban érő és nagyobb teljesítményre képes galambtípus előállításának lehetőségeit célzó kutatásokat folytatott és publikált.

1966-ban a Magyar Postagalambsport Szövetség országos szakelődőjává választották. De milyen nehezen! Mikor az Anker név elhangzott, a jelöltek között harci zaj kerekedett: „Hová jut a magyar postagalambsport, ha volt bárók, grófok, hercegek vezetik majd?!” Anker csak ült, mosolygott és hallgatott. Aztán felállt és bejelentette, a békesség kedvéért visszalép, nem kíván vezetőségi tag lenni. De a többség mellette tette le a voksát. Szakelődői minőségében tovább folytatta magas

színvonalú szakírói munkáját, és gyakorlati kérdések megválaszolásával „Az országos szakelődő válaszol” címmel közöltek vele cikksorozatot.

A 60-as évek másodfélében a sorozatos támadásoktól megcsömörlött és hosszabb időre visszavonult a közéleti szerepléstől. Négy éves munkával elkészítette élete egyik nagy alkotását, A repülő keresztretjvény című könyvét, mellyel - a világon az elsők között - tudományos alapokra helyezte a postagalambtenyésztést. A könyv, 1972-es megjelenése óta semmit sem veszített szakmai értékéből, jelentőségéből. Könyvének megjelenése után ismét hosszú hallgatás következett. Ennek oka egyrészt a sok ellene indított támadás, a másik, hogy a KA-HYB igazgatóhelyetteseként rengeteg munkája volt.

1977-ben aztán megtörte a csendet, ekkor jelent meg az „Alulról fölfelé” című cikksorozata, melyben az eredményes versenyzés felépítéséhez adott gyakorlati tanácsokat. A közéletbe való visszatérését jelentette az is, hogy 1977-ben a Magyar Postagalambsport Szövetség Választási Jelölő Bizottságának elnöke lett. Kezdődő, majd egyre súlyosbodó szívbetegsége azonban nem engedte végigvinni megbízatását, az 1978. márciusi szövetségi közgyűlésen már nem tudott megjelenni, Rucz Jánost bízta meg helyettesítésével.

Anker Alfonz hatására Kaposvár zarándokhellyé vált. Egymás után érkeztek tenyészducába a világ akkori legjobb galambjainak közvetlen utódai. Ezt látni, ebből meríteni, magyar és külföldi tenyésztők is igyekeztek. A postagalambsport őshazájában, Belgiumban, Hollandiában, Németországban is ismert és elismert volt. Rendszeresen jelentek meg írásai neves külföldi szaklapokban. Ismeretséget, nem egy esetben barátságot kötött a világ postagalambtenyésztésére nagy hatással bíró személyekkel.

Élete utolsó két évében egyre másra írta a cikkeket a szaklapba, nem akarta tudását sírba vinni. Nagy, átfogó munkára nem volt ereje, de egy-egy általa jelentősnek tartott témában kifejtette vé-

leményét, megírta tapasztalatait. Javaslatokat tett a magyarországi bajnoksági rendszer korszerűsítésére, az esélyegyenlőség javítására, az országos hosszútávú bajnokság kiírására, egymás megbecsülésére, sportunk tisztaságának javítására.

A Délkerület 1979. március 4-én tartott szegedi közgyűlésén gyengélkedve is megjelent. Javasolta, hogy könyvének a kerület javára letétbe helyezett mintegy 50.000 Ft. bevételéből, évente rendezendő kerületi hosszútávú bajnokság fődíjaként egy - mindenkori legjobb minőségű - fekete-fehér televíziót vásároljanak. Ebből lett az ún. televízió bajnokság.

1979. november 1-én még egész napját a főiskolán töltötte és senki sem gyanította, hogy ez a nap alkotó életének utolsó napja. Kellemesen töltött nap után vacsora közben hirtelen rosszul lett. A szomszéd házból érkező orvos már csak a halál beálltát tudta megállapítani.

„Ha meghalok, a kaposvári Mezőgazdasági Főiskola fog utoljára felvillanni bennem, mint életem leglényegesebb része, már csak azért is, mert rá gondolásom során nem sok szégyenkezni válok lesz.” – írta előző évben Dr. Guba Sándor igazgatónak.

A sertésenyésztésben elért eredményeiért már 1976-ban Eötvös-díjat kapott. A magyar postagalambsportért végzett tevékenységének hivatalos elismerésére 1997-ig kellett várni, amikor is posztumusz állami kitüntetést kapott.

Anker Alfonz a magyar postagalambsport egyik legnagyobb hatású, örökké emlékezetes alakja. Lebilincselő stílusú, humorral fűszerezett, szakmailag megalapozott, közérthető írásait és könyvét, állattenyésztési szakemberek is gyakran nevezik a postagalambtenyésztés bibliájának. Szellemi és eszmei örökségének továbbvitelét, gondozását, kutatását, ismertetését 2018 óta a Magyar Postagalamb Sportszövetség által alapított Anker Alfonz Hagyatéka Alapítvány végzi.

Ferenczi Igor
K01 Kaposvár
Anker Alfonz Hagyatéka
Alapítvány

Maraton galambok, maraton kihívások – Interjú Kovács Mihállyal, a Magyar Maraton Klub vezetőjével

A 2025-ös szezon nemcsak a galambok, hanem a galambászok számára is különösen nehéz volt: sok madár elveszett, a listák napokig készültek, és a szokatlan körülmények sok kérdést vetettek fel. Ebben a kihívásokkal teli évben vette át a Magyar Maraton Klub vezetését Kovács Mihály, aki elsőként értékeli a mögöttünk hagyott időszakot. Az interjúban szó esik a jövőbeli tervekről, a rostocki út körüli vitákról, valamint arról is, hogyan lehetne több fiatalt bevonni a sportba és újra növelni a gyűjtési kedvet.

– *Hogyan értékeli a 2025-ös versenyszezont?*

– 2025 volt az első évem a Magyar Maraton Klub vezetőjeként, így számomra különösen tanulságos időszak volt. A szervezési feladatok – a gyűjtőpontok kijelölése, az időpontok meghatározása – nem bizonyultak egyszerűnek. Időbe telt, mire megismertem, kik azok, akik önzetlenül segítenek, és kik azok, akik inkább hibát keresnek mindenben. Szerencsére többségben voltak azok, akik támogattak és segítettek.

A versenyek szempontjából az idei év kifejezetten nehéz volt – és nem csak a maratoni utak esetében. Szinte minden kerület panaszkodott, sok galamb elveszett, akár középtávon is. Ennek ellenére kitartottunk, és mindhárom versenyt sikerült megrendeznünk. Érdekesség, hogy folyamatos kapcsolatban voltunk a szállítást végző kísérelővel, aki minden alkalommal jelezte, hogy kifogástalan az időjárás, a galambok megfelelően kaptak enni-inni. Mégis rendkívül nehéz versenyek voltak, sokszor napokig készültek a listák. Az okát keressük: lehetett napkitörés, vagy valamilyen más, számunkra érzékelhetetlen tényező a levegőben.

– *Mi volt a legnehezebb az idei szezonban?*

– A legnagyobb kihívást az jelentette, hogy miközben szervezési oldalról mindent megtettünk, a versenyek mégis szokatlanul nehezek voltak. Az elvesző galambok, a hosszúra nyúló

listák mindenki számára megterhelőek voltak.

– *Milyen tervei vannak a 2026-os szezonra?*

– A legfontosabb cél, hogy a megosztott érdekek közelítsenek egymáshoz. A Pannon Maraton keretében az Országos Szövetség által szervezett rostocki út sok vitát váltott ki. A közelebb lakó galambászoknak nincs meg a 800 kilométer, így akár még aznap hazaérhetnek a madarak, ami sokak szerint nem jelent igazi maratoni feltételt. Egy lehetséges megoldás az lehetne, ha a start időpontját úgy határoznák meg, hogy a galambok ne érhessenek haza aznap. Így a Maraton Klub valószínűleg támogatná is az utat.

A 2024-es közgyűlésen a javaslatot még leszavazták, de biztos döntést a 2026-os közgyűlés hozhat majd. Úgy gondolom, a kompromisszumkeresés elengedhetetlen, hiszen a létszám növelése nemcsak a szállítási költségek miatt fontos, hanem a versenyek szín-

vonalát is emelné.

– *Miként lehetne növelni a taglétszámot, a gyűjtési kedvet?*

– A taglétszám bővítése elsősorban a Szövetség feladata lenne. Úgy gondolom, több marketingre és informatív reklámra van szükség, hiszen sok fiatal életében nem is hallott a postagalambászatról. A Szövetség stabil anyagi háttérrel rendelkezik, és érdemes lenne jobban kihasználni a közösségi média adta lehetőségeket. Akár médiaszakember vagy influencer bevonásával lehetne megszólítani a fiatalokat, hiszen őket ma már leginkább ezeken a felületeken lehet elérni.

Emellett nagyon fontos lenne a kezdő postagalambászok támogatása. Jó ötletnek tartanék egy olyan Facebook-csoportot, ahol szakemberek és állatorvosok válaszolnának a feltett kérdésekre. Ez nagyban segítené a fiatalokat abban, hogy ne maradjanak egyedül a problémáikkal.

Furucz Anita

Fiatal galambok egészségének megőrzése

A lengyel Hodowca szaklap augusztusi számában (2025/8.) kiemelten foglalkozik a fiatal galambok egészségmegőrzésével és a helyes oltási programmal. A cikk részletesen bemutatja, milyen módszerekkel, milyen vakcinákkal és milyen előkészítéssel érhetjük el, hogy galambjaink ellenállóbbak legyenek a betegségekkel szemben. Az alábbiakban a teljes írást közöljük magyar fordításban, változtatás nélkül, a Postagalambsport olvasói számára.

A második oltás célja az, hogy kiegyenlítse az immunitás szintjét, amelyet az első védőoltás váltott ki, valamint, hogy biztosítsa a hosszabb ideig tartó védelmet. A vakcina hatékonysága függ az alkalmazott oltóanyagtól és az immunizált galambok szervezetének állapotától. Immunológiai gyakorlat szerint, egyetlen adag beadása után az oltott állatoknak mindössze 60–70%-a lesz védett. A teljes védettség eléréséhez a szervezetnek kétszer kell találkoznia az antigénnel.

Ezért a galambok oltási programjának alapja a kétszeri vakcinázás. Az elsődleges immunizálást követő második oltás mindig erősebb és hosszabb ideig tartó immunválaszt vált ki, amely az egész tenyésztési és versenyszezonban biztosítja az immunitás fenntartását.

Az oltási programokban alkalmazott vakcinák hatékonysága eltérő lehet, de mindegyik esetében fontos, hogy a galambokat jó kondícióban oltják be, és a lehető legkisebb stressz érje őket a kezelés során.

Milyen oltóanyag a legjobb?

A galambászok gyakran teszik fel ezt a kérdést. A válasz sok tényezőtől függ, elsősorban attól, hogy mely betegségek fordulnak elő leggyakrabban a tenyésztésben vagy a régióban. A legfontosabbak a paramyxovírus, a galambhimlő és a szalmonella elleni vakcinák.

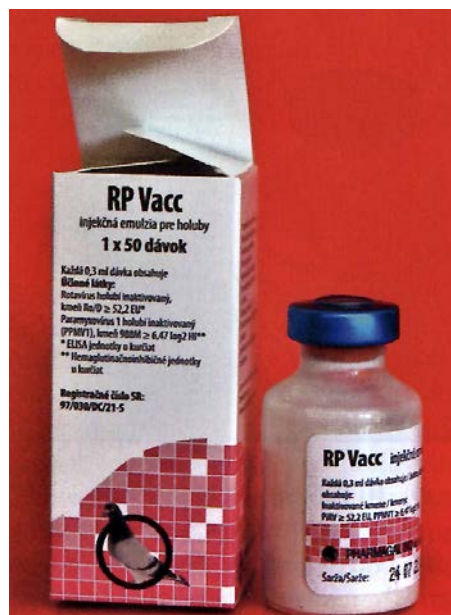
A paramyxovírus elleni vakcina beadása kötelező, minden fiatal galambnak meg kell kapnia. Ez a betegség súlyos idegrendszeri tüneteket és magas elhullási arányt okoz. A himlő elleni védekezés szintén

fontos, különösen olyan helyeken, ahol a betegség rendszeresen felüti a fejét. A szalmonella elleni vakcina alkalmazásáról megoszlanak a vélemények, de a legtöbb szakember ajánlja, különösen olyan állományokban, ahol korábban már előfordult a fertőzés.

Ezek nem vakcinák!

Az első és legfontosabb, amit minden galambásznak tudnia kell: a különböző antibiotikus készítmények és immunerősítő szerek nem helyettesítik az oltást! Sok tenyésztő használ olyan készítményeket, amelyek oltásnak neveznek, de ezeknek semmi közük a valódi immunizáláshoz.

Az antibiotikumok hatása teljesen más: a baktériumokat pusztítják, de nem alakítanak ki tartós védelmet. Ráadásul a túl gyakori használatuk gyengíti a galambok természetes ellenálló képességét, felborítja a bélflóra egyensúlyát, és hosszú távon sérülékenyebbé teszi az állományt.

Az antibiotikumok következményei

Antibiotikumot csak indokolt esetben, állatorvosi utasításra szabad alkalmazni, konkrét betegségek kezelésére. Sajnos sok tenyésztő megelőzőként is adja a fiatal galamboknak, ami súlyos hiba. Az ilyen galambok immunrendszere meggyengül, és sokkal fogékonyabbak lesznek az újabb fertőzésekre.

A vakcinák ezzel szemben erősítik az immunrendszert, és hosszú távú védelmet biztosítanak a legveszélyesebb betegségekkel szemben.

Hogyan készítsük elő a fiatalokat az oltásra?

Az oltás akkor a leghatékonyabb, ha a galamb teljesen egészséges. Ez azt jelenti, hogy a vakcinálás előtt legalább 7–10 nappal már nem mutathat semmilyen betegségjelet. A fiatalokat jó kondícióban, kiegyensúlyozott takarmánnyal, vitaminokkal és ásványi anyagokkal kell előkészíteni.

Az oltás napján kerülni kell minden plusz stresszt, például edzést, szállítást vagy egyéb kezelést. Minél jobb állapotban van a galamb szervezete, annál erősebb immunválaszt ad a vakcinára.

Megelőző oltások

A legfontosabb a paramyxovírus elleni védekezés. Emellett a himlő és a szalmonella elleni vakcina is ajánlott, attól függően, hogy az adott állományban, illetve a környéken milyen kockázatok állnak fenn. A teljes immunizálás rendszerint két oltással történik, néhány hét különbséggel.

A tapasztalat azt mutatja, hogy a következetes oltási programot betartó tenyésztők sokkal kevesebb problémával küzdenek, és galambjaik eredményesebben teljesítenek a versenyeken.

A legfontosabb feladat:**védelem a fiatal galamboknak**

A fiatal galambok védelme a betegségekkel szemben minden tenyésztő alapvető kötelessége. Csak így lehet biztosítani, hogy a jövő évi versenyekre erős, egészsé-

séges és jó kondícióban lévő állomány álljon rendelkezésre.

A megfelelő oltási program, a jó takarmányozás, a higiénia betartása és a felesleges antibiotikumok kerülése alapfeltétele annak, hogy a fiatal galambok

ellenálló szervezettel rendelkezzenek.

Ez nemcsak a betegségek megelőzését jelenti, hanem hosszú távon a postagalambsport sikerének záloga is. **(Forrás: Hodowca szaklap 2025 augusztusi száma)**

Toni van Ravenstein: Tévutak

Keleti szél, hétből hét, hét keleti szél, öt tréning és három verseny – és minden alkalommal keleti szél. De ez nemcsak az idei évben van így, hanem már tavaly is sokszor tapasztaltam ezt az irányt, amely a galambok számára a legkevésbé kedvező. Mert ha egy galamb, még ha a legjobb is, délkeletről közelít, akkor a hátszél a versenyterületen nyugatra tereli. Attól tartok, ez így is marad, még ha a szél időnként más irányból is fúj.

Hosszú időn keresztül úgy véltem, hogy ez valószínűleg tévedés részemről, hiszen más tenyésztők is ugyanazokat az időjárási körülményeket látják. De amikor megfigyeléseimet megosztottam másokkal, sokan megerősítették azokat.

A szélirányon kívül azonban más is közrejátszik: a kiindulási helyek eltolása. A galambokat gyakran 40 km-rel nyugatabbra engedik el. Ez azt jelenti, hogy a galamboknak már a rajtvonalon is szembeszélben kell repülniük, ha hazafelé tartanak. Ezért érhetnek be a célba kevesebb egyéni teljesítményt nyújtó galambok is, amelyek nem küzdenek a szél ellen.

A saját galambjaim, amelyek a Van de Beele-vonalhoz tartoznak, nem szeretnek visszatérni hátszéllel. Ezek a galambok inkább szembeszélben nyújtanak kiemelkedő teljesítményt, 1300 és 1200 m/perc sebességgel. Így az én galambjaim hátszélben nem kerülnek előtérbe.

Mégis, ezeknek az állandó időjárási viszonyoknak van néhány előnye is:

- A repülések egyszerűbbek.
- A galambok viszonylag gyorsan hazaérnek.
- Külső megjelenésük alapján is jobban meg lehet ítélni állapotukat.

Mindezek ellenére nem panaszkodom, hiszen mindig is tudni lehetett,

hogy az időjárás változékony marad.

Valódi ok a panaszra

Valódi ok a panaszra azonban az extrém időjárás másik formája: sok helyen hónapok óta egy csepp eső sem esett. Katasztrófa – hacsak nem változik ez meg hamarosan.

A meteorológusok sem tudnak semmi biztatót mondani. Ország-szerte esőre lenne szükség.

Két héttel később

Két héttel később írom ezt a cikket újra. Az időjárás azóta megváltozott. A versenyt most észak és dél között rendezték volna meg. Az elmúlt hetek időjárása nedves és esős volt.

Ez az időjárásváltozás nemcsak hosszabb esőt hozott, hanem tartós, napokig tartó esőt is. Ez az eső sokkal többet ér, mint az egy-két órás záporok. Örömmel figyelem, ahogy az eső cseppjei az eddig kiszáradt keleti földeket áztatják.

Kétségek a takarmányozásban

Felmerül a kérdés: vajon az idei év-

ben a takarmányozás, a kiválasztás vagy valami más játszik-e nagyobb szerepet a sikerben? Még évek tapasztalatával is gyakran kételkedem: vajon mindent jól csinálók? Lehetne valamit másképp, jobban?

Leggyakrabban a takarmányozásról van szó. Egy új idény kezdetén gyakran átgondoljuk a régi sémákat, és új módszereket próbálunk ki. Ez természetes. Mégis, néhány repülés után gyakran rájövünk, hogy az újítások nem hozták meg a várt eredményt – és visszatérünk a régi, bevált módszerekhez.

Példa a jó

Egy újabb példa: amikor az ember olvas a jó alkalmazásáról a galambászatban, vagy beszél erről másokkal, akkor gyakran próbát tesz vele.

Én is így tettem. Néhány napig jódot adtam a galamboknak. De ma, évekkel később azt mondom: ha az ember a javasolt adagolást betartja, akkor nem árt ugyan, de különösebb pozitív hatást sem észleltem.

A tengeri só – természetes jódforrás

A tengeri só, amelyet néhány takarmánykiegészítő is tartalmaz, sok jódot tartalmaz. A jó gabonafélékből való felvétele szintén rendkívül alacsony. Épp ezért sok tenyésztő mesterséges jódkiegészítést ad, amit én most már nem tartok szükségesnek.

Évekkel ezelőtt egy ismerősöm elmesélte, hogy egy New York-i utazása során kénytelen volt használni egy rendkívül szennyezett nyilvános WC-t. Azt mondta: „Ha annyi ember használja, nem lehet rossz!” Vagyis: „Sok ember nem tévedhet!” Ez a fajta logika a galambászatban is előfordul. De ez nem mindig vezet célra.

Tanulságom: ha sokan csinálnak valamit, attól az még nem biztos, hogy számomra is az a legjobb út.

Sokszor még a többség is tévedhet. Ezért is fontos mindig átgondolni, megfigyelni és tanulni – és nem vakon követni másokat. **(Forrás: Püttman magazin)**

Ludwig, Ludwig & Erik Kölbl 2. és 3. Németországi Ászfiatal 2024

A nemzetközi galambászvilágban mindig nagy érdeklődés övezi azokat a tenyésztőket, akik hosszú évek következetes munkájával, stabil vérvonalak ápolásával és saját módszereik finomításával érnek el kimagasló eredményeket. Közéjük tartozik a németországi Kölbl család is, ahol

apa és fia – Ludwig és Erik – közösen vezetnek a dúcot, amelyből számos kiváló versenyző és tenyészmadar került már ki.

A most közölt riport eredetileg a „Brieftaubensport International” 2025. 2. negyedévi számában látott napvilágot. A cikk betekintést enged a Kölbl csa-

lád tenyésztési filozófiájába, bemutatja a törzs kialakítását, a fiatalok nevelését és a versenyprogramhoz igazodó gondozási módszereket.

Olvasóink számára különösen tanulságos lehet, hogyan kombinálják a Kölblék a hagyományos vérvonalakat – mint a

<p>Vater: 0516-18-1292 Der 1292 <i>Ludwig Kölbl</i> Er fliegt den 1. Konkurs gegen 1.347 Tb. und ist Nestbruder der „1291“ (jährig 12/11) so wie Vater von 2. Reg. (350 km/2.462 Tb.)!</p>	<p>0748-15-755 NZ Poot/Nationaal I <i>Ludwig Kölbl</i> Sie ist eng auf die alte Schellens-Stammlinie von Ludwig Kölbl gezüchtet!</p>	<p>07132-06-921 • Enkel Poot <i>NZ Schellens</i></p>	<p>BE 90-6127876 • Sohn Poot <i>Karel Schellens</i> 01102-00-302 • Mutter 921 <i>NZ Schellens</i></p>
<p>0748-24-38 V 3. Deutsche Assjungtaube 2024 <i>Ludwig Kölbl</i> 1. FG Kirchberg (1.670 Tb.), 3. FG Sinsheim (1.326 Tb.), 4. Reg. Pforzheim (2.906 Tb.) usw.</p>	<p>0516-13-1088 Enkelin Hurrican 51 <i>Rainer Püttmann</i> Sie führt neben dem Blut des „Hurrican 51“ auch das des „Kleine Dirk“, der „Annelies“ und des „330“!</p>	<p>0748-10-545 • Inzucht Nationaal I <i>Ludwig Kölbl</i></p>	<p>08412-06-696 • Poot/Nationaal I <i>NZ Schellens</i> 03811-01-166 • Grobnichte Nationaal I <i>NZ Schellens</i></p>
<p>Mutter: 0516-17-1986 Enkelin Hurrican 51 <i>Rainer Püttmann</i> Sie vereinigt das Blut berühmter Ausnahmestauben wie „Hurrican 51“, „Fieneke 5000“, „Kleine Dirk“, „Amore“, „Bliksem“ usw.!</p>	<p>0516-12-1226 Sohn Hurrican 51 <i>Rainer Püttmann</i> Mehrere seiner Brüder wurden auf verschiedenen Schlägen zu Stammtauben!</p>	<p>0516-10-2084 • Bruder Schelle 421 <i>Rainer Püttmann</i></p>	<p>02098-01-12 • Sohn 330/726 <i>Günter Prango</i> NL 03-1732038 • To. Kleine Dirk. <i>C. & G. Koopman</i> BE 04-6338651 • Hurrican 51 <i>Henri Vloemans</i> 0516-07-142 • Super Annie <i>Rainer Püttmann</i></p>
	<p>0516-10-1652 Enkelin Kleine Dirk/Bliksem <i>Rainer Püttmann</i> Sie ist väterlichseits Enkelin des „Kleine Dirk“/„Amore“ und mütterlicherseits der „Bliksem“!</p>	<p>BE 04-6338651 • Hurrican 51 <i>Henri Vloemans</i></p>	<p>BE 00-6521648 • Vater Hurrican <i>Henri Vloemans</i> BE 01-6140816 • Mutter Hurrican <i>Henri Vloemans</i> 01439-97-1321 • Sohn Lichte Bourges Fr. Revermann BE 97-6162118 • Fieneke 5000 <i>Flor Vervoort</i></p>
		<p>NL 05-1936919 • Sohn Kleine Dirk <i>C. & G. Koopman</i></p>	<p>NL 98-5821416 • Kleine Dirk <i>C. & G. Koopman</i> NL 00-5063949 • Amore <i>C. & G. Koopman</i> BE 98-3158062 • Bliksem <i>Gaby Vandenebeele</i> BE 01-3172930 • Crack-Duivin</p>

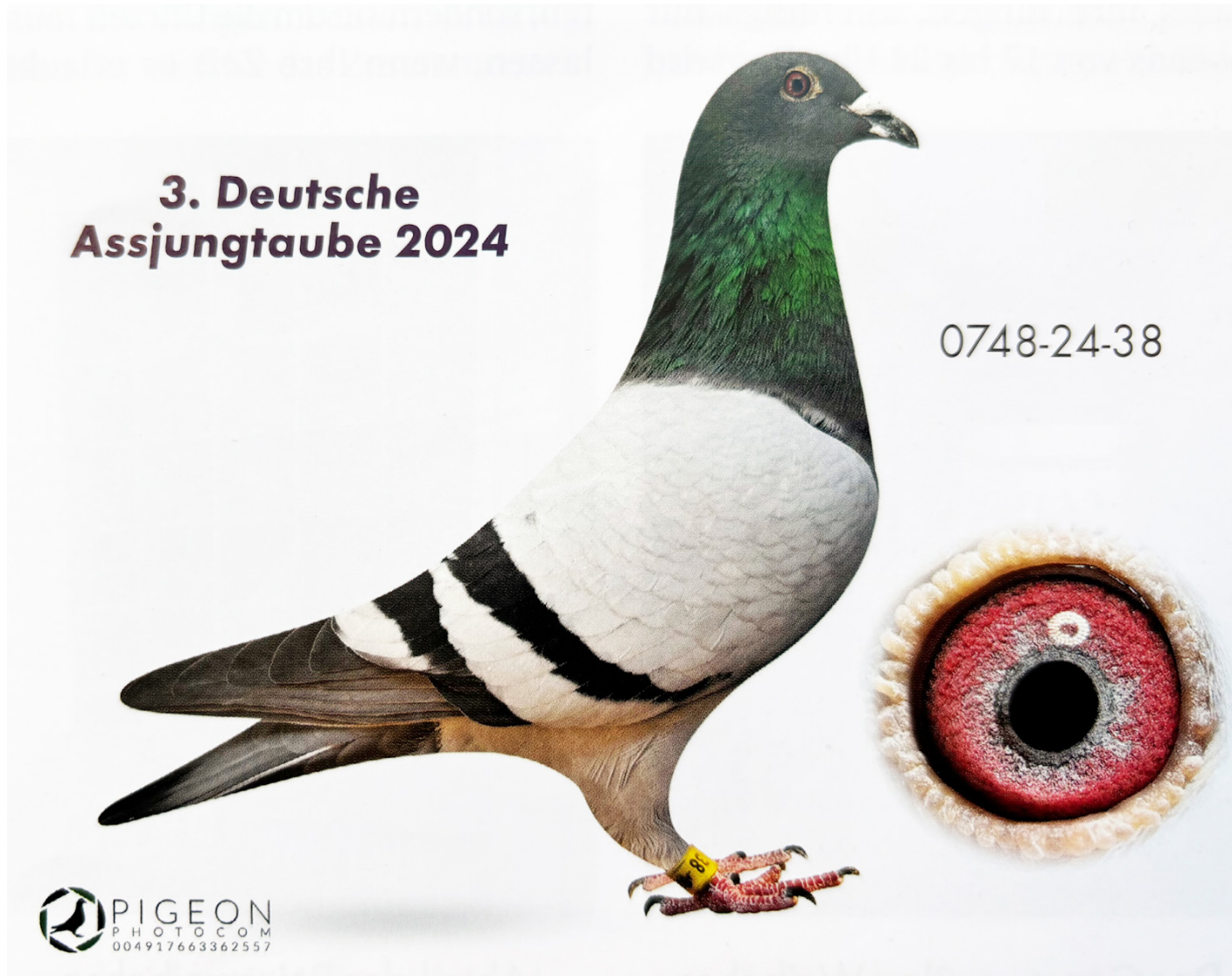
2. Deutsche Assjungtaube 2024

0748-24-2

<p>Vater: 0516-18-1292 Der 1292 Ludwig Kölbl Er fliegt den 1. Konkurs gegen 1.347 Tb. und ist Nestbruder der „1291“ (jährig 12/11) sowie Vater von 2. Reg. (350 km/2.462 Tb.)!</p>	<p>0748-15-755 NZ Poot/Nationaal I Ludwig Kölbl Sie ist eng auf die alte Schellens-Stammlinie von Ludwig Kölbl gezüchtet!</p>	<p>07132-06-921 • Enkel Poot NZ Schellens</p>	<p>BE 90-6127876 • Sohn Poot Karel Schellens 01102-00-302 • Mutter 921 NZ Schellens</p>
<p>0748-24-38 V 3. Deutsche Assjungtaube 2024 Ludwig Kölbl 1. FG Kirchberg (1.670 Tb.), 3. FG Sinsheim (1.326 Tb.), 4. Reg. Pforzheim (2.906 Tb.) usw.</p>	<p>0516-13-1088 Enkelin Hurrigan 51 Rainer Püttmann Sie führt neben dem Blut des „Hurrigan 51“ auch das des „Kleine Dirk“, der „Annelies“ und des „330“!</p>	<p>0748-10-545 • Inzucht Nationaal I Ludwig Kölbl</p>	<p>08412-06-696 • Poot/Nationaal I NZ Schellens 03811-01-166 • GroBnichte Nationaal I NZ Schellens</p>
<p>Mutter: 0516-17-1986 Enkelin Hurrigan 51 Rainer Püttmann Sie vereinigt das Blut berühmter Ausnahmestauben wie „Hurrigan 51“, „Fieneke 5000“, „Kleine Dirk“, „Amore“, „Bliksem“ usw.!</p>	<p>0516-12-1226 Sohn Hurrigan 51 Rainer Püttmann Mehrere seiner Brüder wurden auf verschiedenen Schlägen zu Stammtauben!</p>	<p>0516-10-2084 • Bruder Schelle 421 Rainer Püttmann</p>	<p>02098-01-12 • Sohn 330/726 Günter Prange NL 03-1732038 • To. Kleine Dirk. C. & G. Koopman</p>
	<p>0516-10-1652 Enkelin Kleine Dirk/Bliksem Rainer Püttmann Sie ist väterlicherseits Enkelin des „Kleine Dirk“/„Amore“ und mütterlicherseits der „Bliksem“!</p>	<p>0516-11-2697 • Tochter Hurrigan 51 Rainer Püttmann</p>	<p>BE 04-6338651 • Hurrigan 51 Henri Vloemans BE 04-6338651 • Hurrigan 51 Henri Vloemans</p>
		<p>BE 02-6175730 • Tochter Fieneke 5000 Flor Vervoort</p>	<p>01439-97-1321 • Sohn Lichte Bourges Fr. Revermann BE 97-6162118 • Fieneke 5000 Flor Vervoort</p>
		<p>NL 05-1936919 • Sohn Kleine Dirk C. & G. Koopman</p>	<p>NL 98-5821416 • Kleine Dirk C. & G. Koopman NL 00-5063949 • Amore C. & G. Koopman</p>
		<p>BE 06-3008219 • Tochter Bliksem Gaby Vandenabele</p>	<p>BE 98-3158062 • Bliksem Gaby Vandenabele BE 01-3172930 • Crack-Duivin</p>

Schellens, a Hurricans vagy a Big Boss – a modern galambsport követelményeivel, miközben a minőséget mindig a mennyiség elé helyezik.

Az alábbiakban a teljes riport fordítását adjuk közre.

Ludwig Kölbl (70 éves, 1973 óta szövetségi tag) kőművesmester, és fiával, a 44 éves Ludwig Kölblal – aki szintén kőművesmester – közösen irányítja az állományt. Bár mindketten rendkívül elfoglaltak a munkájuk mellett, a postagalambsport központi szerepet játszik az életükben. A legfiatalabb családtag, Erik (8), aki már most aktívan részt vesz a galambok körül, szintén örökölte a természet és a postagalambok iránti rajongást.

Több mint 25 éve, Hans Hirn társágában utaztam először Neumarktba, hogy meglátogassam Ludwig Kölblt. Akkoriban Ludwig Kölblt a „Schellens-tenyésztő” néven emlegették, hiszen senki sem rendelkezett olyan exkluzív Schellens-állománnyal, mint ő. Több

mint 150 eredeti galambja volt Schellens-től, amelyeket 1988 óta szerzett be, mindig szigorúan a teljesítmény alapján válogatva. Ez a tenyészanyag rendkívüli értéket képviselt, és sokan profitáltak belőle.

Hans Hirn javasolta akkoriban, hogy közösen szervezzünk árverést, és mutassuk be ezeket a galambokat szaklapokban. Ez az együttműködés Hans Hirnnel nagy sikernek bizonyult, hiszen a Schellens-galambok keresettsége óriási volt. Ez mutatkozott meg például abban is, hogy létrejött egy Schellens-klub, amely máig aktív, és évente legalább egyszer összejön. Természetesen Ludwig Kölbl is a kezdetektől tagja volt.

Az első években kizárólag Schellens-galambokkal érte el sikereit, ám idővel be kellett látnia, hogy ezek teljesítménye kezdett visszaesni. Ekkor döntött úgy, hogy más vonalokból is vásárol galambokat – de nem divatos, hanem rendkívüli teljesítményű állatokból. Természetesen nem minden vásárlás hozott eredményt,

hiszen a galambsportban nincs garancia. De nagy szerencséje volt a „Hurricans” (Rainer Püttmann) és a „Big Boss” (Wolfgang Roeper) gyermekei révén Herbots-tól.

Jelenleg a tenyésztésben van egy Günter Prange-féle „Világbjnok 1037” fia, valamint egy „Olympic Boss”-fia a Herbots állományából. Ezek a próbateyésztés során már most biztató teljesítményt mutatnak.

Törzsalapítás

A Kölbl-állomány ma a Schellens-, Hurricans- és Big Boss-vonalakra épül. Ezeket Ludwig Kölbl részben tisztán, részben keresztezve, részben visszateyésztve tartja fenn. A tenyésztés célja elsősorban az, hogy ezekből az utazóállományt erősítse.

Sokan azt gondolnák, hogy a 20 párból álló tenyészállomány nagy része vásárolt galamb, valójában azonban körülbelül kétharmaduk saját vonalból származik. A vásárolt galambokat is legfeljebb három

évig tartják próbatenyészetben: ha ez alatt nem bizonyítanak, nem maradnak. Ugyanez a szabály érvényes a saját nevelésűekre is. Ez a szelekció biztosítja, hogy a tenyészállomány színvonala folyamatosan magas maradjon.

Habár a teljesítmény az elsődleges, Ludwig Kölbl számára fontos a küllem is. Ha egy galamb kézbe véve vagy szemlélve nem kelt különleges érzést, akkor nem kerül be a tenyészetbe. A jelszó: nem a mennyiség, hanem a minőség számít! Ezért is nincs több mint 20 pár tenyészállat a dúcban.

A 20 párat december elején párosítják, és általában három költést nevelnek, ami évente kb. 100 fiatalot jelent. Érdekesség, hogy nem minden pár marad együtt a teljes tenyészidőszak alatt, közben át is párosítják őket, hogy a legjobb örökítési kombinációkat megtalálják.

Takarmányozás és gondozás

A tenyészidőszakban a galambok szinte naponta kapnak Tollyamin-Forte-t a vízbe, kis adagban.

A tenyészgalambok életkoráról Ludwig Kölbl így nyilatkozott:

„A legfiatalabb tenyész most egyéves, a legidősebb tizenkét. Az igazán jó tenyészmadarakat addig használjuk, amíg képesek megtermékenyíteni vagy tojást rakni. Amíg nem mutatnak elhasználódási jeleket, maradnak a tenyésztésben. Tapasztalatunk szerint azok a galambok, amelyek idősebb korban is aktívan nevelnek, különösen erősen örökítik tulajdonságaikat.”

Módszer és kiképzés

Ludwig Kölbl már 1990 óta alkalmazza a téli párosítást, amelyet ma már fia, Erik is követ. A fiatalokat először délután 17–22

óra között engedik ki. Nem rögzített menetrend szerint dolgoznak, hanem akkor, amikor idejük engedi. A fiatalokat nemek szerint szétválasztják, és mindennap egy-órás szabadrepülést kapnak.

A 2024-es évjáratot a Hirn-módszer szerint tették, a Versele-Laga Hirn I, II és III keverékeivel, kiegészítve Tollyamin-Forte-tal és más Schroeder-Tollisan termékekkel.

Minden fiatalot alapoltással látnak el PHA (Paramyxo-Herpes-Adeno), RP (Rota-Paramyxo) és himlő ellen. Ez a rendszer és a nyitott fiatal-duclások bevált módszernek bizonyult.

Az RV-versenyek kezdetéig nem végeznek külön tréninget, a galambok maguk erősödnek meg a repülésekkel. Amikor a versenyek elkezdődnek, már kész állapotban vannak. Az első beszállítás után a fiatalok nem kapnak szabadedzést, hogy az összetartozás érzése erős maradjon.

jon.

Másokkal ellentétben Kölblék nem mutatják meg a fiataloknak a párokat az első beszállítás előtt. Ehelyett minden beszállítás estéjén összeengedik őket, majd másnap újra kezdődik a szabadedzés.

Zárszó

Aki látta már a Kölbl-dúcot, az nem csodálkozik az elért eredményeken. A tágas, levegős, világos dúc elegendő teret és oxigént biztosít a madaraknak. A téli állomány kb. 150 galambból áll.

Függetlenül a nagy létszámtól, apa és fia közösen, szoros együttműködésben vezeti az állományt. Munkájuk és szenvedélyük egyaránt magas szinten valósul meg – amelynek eredményei nemcsak Németországban, hanem nemzetközi szinten is elismerést váltanak ki. (Forrás: Püttman magazin)

Rainer Püttman: Papírtigris előretörésben

A nemzetközi galambászat világában időről-időre fellángolnak viták arról, vajon a hangzatos nevek és a híres származások vagy a tényleges teljesítmények számítanak-e többet. A német sportbarátok körében is gyakran felmerül a kérdés, mennyire indokolt a „papírtigriseknek” nevezett, származásuk révén nagyra tartott, ám valós eredményekkel kevésbé alátámasztott galambok iránti kereslet.

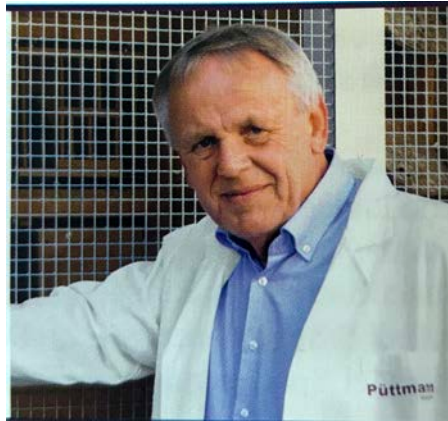
Rainer Püttmann szakmai írása ebbe a kényes témába enged betekintést. Herbots és Pipa neve kapcsán arra világít rá, hogyan alakult ki a „galambkönyvek” és a származási lapok köré épített kultusz, s hogy a múlt században és napjainkban milyen szerepet játszanak a piacon ezek a papíron erős, ám sokszor a versenypályán gyengébb galambok. A szerző nemcsak történeti példákat idéz, hanem gyakorlati tanácsokat is ad azoknak, akik valódi sporteredményekre építenék tenyészetüket.

Egy német sportbarát, aki évek óta nagyon sikeresen játszik Hollandiában, mesélte nekem, hogy amikor a belga sztárneveldekről, Herbotsról és Piparól beszélgettek, azt mondta, hogy őt semmilyen különleges teljesítmény nem nyűgözi le hosszabb időn keresztül. Először egy jól ismert belga sportbarát mondta neki egy autóján, hogy neki csak az a fontos: „Ez a galamb tényleg tudja, amit a könyvekben ígérnek?” Ez volt az, ami a német galambász számára a legérdekesebb volt. A németek ugyanis szeretnek galambokat vásárolni, ha azokat az „aktuális könyvekben” bemutatják, még akkor is, ha egyébként semmilyen különösebb teljesítményt nem tudtak felmutatni.

Ezért is lehetséges, hogy az ismert belga sportbarát azt mondta: „Minden alkalommal, amikor hír érkezik egy neves tenyésztőtől, rögtön rohannok, hogy lássam, mi van mögötte.”

Ezért teljesen mindegy, hogy a tenyésztő maga játszik-e, vagy pusztán tenyésztő.

Ha megnézzük, mely országokból származnak a „papírtigrisek” vásárlói, gyorsan kiderül, hogy a kijelentés – „A németek mindent megvesznek”

– nemcsak féligazság, hanem világosra ismert gyakorlat.

Egy már elhunyt sportbarát, aki hosszú éveken át sikeresen játszott, mondta egyszer nekem: „Ha holnap újra kezdeném a galambászatot, nem vennék híres tenyésztőktől fiatalokat, hanem azonnal a legjobb tenyésztőtelepekre mennék, kivinném a fiatalokat a versenyekre, és ha nem teljesítenének, visszaadnám őket, és azt mondanám: 'Köszönöm, én nem játszom tovább.'” Amikor megkérdeztem, hogyan lehetne ezt kivitelezni, azt válaszolta: „Nagyon egyszerű, a repüléseken kell bizonyítaniuk. Ha nem mennek, visszaadom őket.”

Ez tehát semmi új, hiszen már több mint 60 évvel ezelőtt is ismert volt az ún. „papírtigrisek” értékesítési stratégiája, amit a hatvanas és hetvenes évek „galambkönyvei” is bizonyítottak. Akkoriban egészen más sztárok voltak a középpontban, akik egy ideig hatalmas hírverést kaptak. Az alapja az volt, hogy a galambdúcot a könyvekből ismerték meg. Ezek a jelentések, amelyek a korábbi évek legjobb teljesítményeit dicsőítették, sok tenyésztőt arra ösztönöztek, hogy a dúcot hosszú évekre sztárolják. A bemutatott tenyésztő ezáltal sportemberként, és természetesen kereskedőként is profitált, és a könyvek miatt még hosszú ideig jól el tudott adni.

Ma ez egészen másképp van, mert az aktuális teljesítmények és az árlisták alapján sokkal pontosabban lehet ítélni.

Filip Herbots maga is írta egyszer: „Régen sokkal könnyebb volt papírtigriseket kreálni, mint manapság, amikor minden eredmény nyilvános.”

§ 12. bekezdés IV. pontja a versenyszabályzatból

Mostantól kötelező, hogy a galambok a beérkezés sorrendjében haladjanak át az antennán. De miért is lett ez egyáltalán téma? Azért, mert ha valaki annyira dominálja a konkurenciát, hogy akár meg is várhatja a saját előnevezett (favorit) galambjait, akkor ezzel óriási előnyt adhat a saját csapatának.

Ha ugyanis a versenyző vár a saját előnevezett galambjaira, ezzel lehetőséget biztosít a többieknek arra, hogy előbb „lecsippentsék” (érkeztessek) a galambjaikat. Ugyanakkor bennem mindig felmerül a kérdés: tényleg minden sövény mögött ott fog majd állni egy „galambbarát”, hogy segítsen a konkurencsnek?

Én úgy gondolom, ha valaki eddig mindig kivárt volna, és csak akkor vitte volna az antennához a galambokat, amikor már az összes favoritja megérkezett, akkor valószínűleg sok regionális győzelmet nem tudott volna elérni.

Ezért is vált ez a téma fontossá: különösen azoknál, akik a régióban nagyon dominánsak, és a többiek szeretnének valamilyen módon ellensúlyozni ellenük.

Többéves galambok vásárlása

Természetesen lehet teljes árverésen többéves galambokat is vásárolni, de minden galambász tudja: az ilyen galambok megvételekor mindig fennáll a kérdés, hogy a tenyésztésben vajon tényleg bizonyítanak-e, vagy csak a származásuk miatt tűnnek vonzóknak.

Aki sportban előrébb akar jutni, jobban teszi, ha távol marad az ilyen ajánlatoktól, bármennyire csábító is a származási lap.

Én magam is vásároltam már neves tenyésztőktől kiváló galambokat, amelyek között voltak különleges, vérvonalban fontos példányok is. Ennek ellenére az így megvett galambok utódai sokszor elmaradtak a várakozásoktól.

A tapasztalat azt mutatja, hogy egyetlen sikeres példa sem pótolja azt a rengeteg csalódást, amit a többéves próbálkozások után megélt galamb-

bász átél. Még ha az ember a legnagyobb nevektől vásárol is, a szomorú igazság sokszor az, hogy az utódok teljesítménye messze elmarad az elvárt szinttől.

Soha ne adjuk el a gondosan, származás alapján kiválasztott eredeti tenyészgalambokat – és legyünk rájuk büszkék!

Harry Tamsen már hat évvel ezelőtt megfogalmazta a lényegét:

„Kiválogatott galambokat eladni olyan, mintha az ember a selejteket dicsérné. Amit magam sem tartanék meg, azt nem adom el másnak sem!”

Aki tehát a „kipróbált” galambokat (azaz a selejteket) próbálja eladni, hogy pénzt mentsen, valójában önmagát csapja be. Sportetikailag pedig végképp nem elfogadható az ilyesmi.

Akárhogy is hívjuk ezeket a „sejteket” – a galambász világszerete rá fog jönni, hogy egyetlen dúc sem épülhet ilyen alapokra. A sike-

res sportbarát számára örök rejtély marad, hogyan gondolhatja bárki is, hogy ezekből valaha eredményes tenyészet jöhet létre.

Tanulni a legjobbtól

A kérdés mindig ugyanaz: vajon egy többéves galamb vásárlása hoz-e valódi eredményt, vagy sem? Leo Heremans egy mondatával világít rá a lényegre, amelyet Ad Schaerlaeckens „De Duif”-ban idézett:

„Ha valamit megveszek, és egy év múlva nincs belőle semmi a dúcban, akkor nekem az nem elég! Ami igazán jó, annak hosszabb távon is bizonyítania kell.”

Ezért: a legjobbtól kell tanulni! Az etetést és a tartási módszereket lehet másolni, de ez önmagában még nem vezet sikerhez. Az interneten nem találhat senki „csodagalambokat”, ha a saját szigorú szelekcióját nem végzi el.

Az út mindig ugyanaz: kizárólag a legjobbakat kell megtartani, minden

mást pedig ki kell zárni. Ez ugyan pénzbe kerül, de hosszú távon megtakarítást és valódi sikert hoz.

Kuriózum

Hollandiában gyakran beszélnek arról, mennyit ér egyetlen másodperc. Az ottani hatalmas konkurencia miatt sokszor centiméterek és másodpercek döntenek el a győzelmet.

A holland sportbarátoknál az érkezési idő mérésénél már a tizedmásodperceket is nyilvántartják!

A lengyelek előrébb járnak

A lengyel kabinos rendszerekben sokszor szerelnek fel webkamerákat, amelyek élőben sugároznak a világhálón. Így mindenki láthatja, mikor érkezik meg egy galamb, és azonnal ellenőrizheti az eredményeket.

Ez a transzparencia megakadályozza a találgatásokat és a gyanúsítgatásokat, például: „nem nyitották időben a kosarat”, vagy „a galamb nem a kapun, hanem a kerítésen keresztül jött be” és hasonlók. *(Forrás: Püttman magazin)*

Apróhirdetések

Elfogadok és veszek is kedvező áron postagalambokat! Most vagy később is! Ha sok a galamb, szelektáljon! Hívjon minket! Várjuk ajánlatát. Tel.: 06-30/711-2144

Telivér Aarden, Delbar, De Smet, Mathijs, Marcel Desmeth, Plastron és Simons galambok eladók. Telefon: 06-30/219-7156.

HIRDETÉS FELADÁSI TÁJÉKOZTATÓ - 2025

A hirdetés csak a szaklap írott hasábjaira vonatkozik!

Sima lakossági hirdetés /20 szóig/ 3.500,- Ft/hó
Sima lakossági hirdetés 20 szón felül szavanként 250,- Ft

1/8 oldalas keretes hirdetés 12.000,- Ft/hó

1/4 oldalas keretes hirdetés 24.000,- Ft/hó

1/2 oldalas keretes hirdetés 60.000,- Ft/hó

Kedvezmények:

Évi 5 megjelenés esetén 20%, évi 3 megjelenés esetén 15%.

A hirdetési díjak az ÁFA-t tartalmazzák.

Lapzárta: minden hónap 20. napja.

A hirdetés megjelenésének előfeltétele a hirdetési díj postai feladását igazoló feladóvevény másolatának és a hirdetés szövegének, képének megküldése az alábbi címek egyikére:

Postacím: Magyar Postagalamb Sportszövetség,
1076 Budapest, Verseny u. 14.

Telefon: +36-1-342-4522

E-mail: info@postagalamb.hu

A hirdetés szövegéért a hirdető felel!

Felelős kiadó: Magyar Postagalamb Sportszövetség, 1076 Budapest, Verseny u. 14.

Telefon: +36-1-342-4522 **E-mail:** info@postagalamb.hu

Honlap: <https://www.postagalamb.hu>

Szerkesztő: Furucz Anita **Telefon:** +36-20-911-9077 **E-mail:** furucz@gmail.com

Megjelenik havonta: HU ISSN: 0133-1175 III/SPL/1987

Mike Ganus kiemelkedő teljesítményekkel ragyog az AFRIKAPRO 2025-ben

A világ egyik legismertebb galambtenyésztője, Mike Ganus ismételten bizonyította kivételes tudását az AFRIKAPRO 2025 sorozatban, ahol már a korai futamokban is figyelemre méltó eredményeket ért el. A részletes beszámoló eredetileg a PIPA nemzetközi portálon jelent meg.

A világ legnagyobb teszttelepi versenyein (One Loft Race) való siker a legnagyobb hajtóereje Mike Ganusnak. Miután megnyerte a Fancier of the Race címet az AFRIKAPRO sorozat 2. versenyében (200 km), egy héttel később ismét diadalmaszkodott a 3. futamban 2600 galamb ellen.

Olyan döntőkben aratott győzelmekkel, mint a Victoria Falls, a Pattaya PIPR OLR, a South Africa Million Dollar Race és a Hoosier Classic, Mike Ganus rendkívül lenyűgöző eredményesort épített fel. „És ha megnézzük, hányszor maradtam le a győzelemtől mindössze két-három másodperccel, ez a lista még hosszabb is lehetne” – mondja büszkén. Ez több mint 40 év galambsportban szerzett tapasztalat eredménye, amely idő alatt Mike következetesen csak a legjobb galambokba fektetett – először belga, holland és német nemzeti győztesekbe és ászgalambokba, majd az elmúlt évtizedben főként a világ legkeményebb teszttelepi versenyek győzteseibe: a South Africa Million Dollar Race, a Pattaya International Pigeon Race és az Algarve Golden Race madaraiba.

Mike nem bonyolult elméletekre alapozza tenyésztési stratégiáját. Szilárdan vallja: „A győztesek győzteseket tenyésztenek”, és ezt az idő igazolta is. Különösen erős motivációja volt megszerezni a Million Dollar Race sztárjait. „Ez a verseny mindig kemény volt: hőség, ellenszél és hatalmas részvétel. A világ legjobb galambászaik indultak ott, mindig a legjobb galambjaikkal. Az ott győztes galambok igazi szupersztárok voltak. Az utóbbi kilenc kiírásból nyolc győztest megvettem... az egyetlen kivétel az volt, amikor a barátom, Tom Schilling nyert, és meg akarta tartani a győztesét (Little Miss Nikki). Szerencsére párosíthattam vele, így tőle is tudtam tenyészteni. Végül mind a kilenc Million Dollar Race győzteszel tenyésztettem – ez óriási alap. Erre építettem a tenyészteemet.”

A Night Angel, aki 16 perces előnnyel nyerte meg a Million Dollar Race-t, amikor az első napon csak három galamb érkezett haza, Mike Ganus szerint az ideális tenyészgalamb – és azóta is az egyik legjobb tenyésze lett.

A Million Dollar Race megszűnésével Mike a Pattaya International Pigeon Race-et tartja a legerősebb teszttelepnek. „Több mint 10 000 benevezett galambbal és a világ összes élvonalbeli galambászával a rajtnál – itt csak igazán kivételes galamb tud nyerni. Az utóbbi években több top-3-as ászgalambot is vásároltam ebből az új, első számú teszttelepről. 2023-ban én magam is megnyertem a versenyt, és megvettem a győztest, valamint több másik galambot is, amelyek élbolyban érkeztek, de csak másodpercekkel maradtak le a győzelemtől. Ezekből a dél-afrikai és pattayai sztárokból építettem fel egy ragyogó tenyészteket, miközben helyet adtam más teszttelepi bajnokoknak is. Mindenki ismeri Thomas 6-ot, az Algarve Golden Race ászgalambját, aki 24 perces előnnyel lett 1. – az ő családja azóta legalább négyszer nyerte meg az Algarve versenyt. Ez a vonal ma is a tenyésztelepem egyik alappillére.”

Pályafutása során Mike mintegy 20 nemzeti ászgalambot vásárolt Belgiumból, Hollandiából és Németországból, valamint egész sor teszttelepi győztest és ászgalambot. „Kivétel nélkül mind remekül bevált. Ez megerősít abban a hitemben, hogy a bajnokokat bajnokokból tenyészítik. Ez a szilárd meggyőződésem 40 év galambászat után!”

Thomas 6, az Algarve Golden Race 1. ászgalambja 24 perces előnnyel, ma már Mike Ganus tenyésztelepének egyik alappillére.

Mike rendkívül lelkes az AFRIKAPRO fejlődésével kapcsolatban. „Határozottan a világ első három teszttelep egyikének tartanak. A szervezés tökéletes, a galambok gondozása Roan által kiemelkedő; különben nem lehetne évről évre ilyen kevés veszteséggel futtatni a sorozatot! A döntő körüli esemény is lenyűgöző; látszik, hogy a csapat szívvel-lélekkel dolgozik a versenyen. Imádunk idejönni. Régi barátokkal találkozni a világ minden tájáról és újakat szerezni – erről szól a galambsport! Ha az AFRIKAPRO tovább növekszik a nemzetközi részvételben, különösen több kuwaiti és katari nevezéssel, el fogja érni a Pattaya és a Victoria Falls szintjét.”

A 2. futamban Mike elnyerte a Fancier Of The Race címet. Az AFRIKAPRO-n az AU24-GFL-192 Debbie's Pick To Win It All (2. díj a 2. futamon) és az AU24-GFL-1174 Thomas 6 Champion Of Champions (40. díj a 2. futamon) révén nyert. Mike így nyilatkozott: „Ez a kb. 200 km-es út viszonylag rövid volt, én általa-

ban hosszabb versenyeken teljesíték a legjobban. Ez az évek során a döntős győztesekbe fektetett befektetésem eredménye; azok a döntők gyakran 500–600 km-esek és rendkívül kemények.”

Alig egy héttel később, augusztus 21-én következett a 3. futam, és ismét Mike aratott győzelmet: Debbie's Pick To Win It All 2600 galamb ellen diadalmaszkodott. Három verseny után már megnyerte a 240 km-es táv 1. díját 2600 galamb ellen, és a 200 km-es táv 2. díját 2658 galamb ellen – máris a sorozat szenzációjává vált!

Mike rendkívül elégedett Debbie's Pick To Win It All teljesítményével. Anyja a Gold Diamond Winner, a 2022-es Pattaya OLR győztese, Khaled Altwaeem tenyésztéséből. Mike megvásárolta ezt a galambot a szüleivel együtt (Diamond Stud x 5 Carat Diamond), egy csodapárból, amely a híres 611-es családból származik, és minden idők legjobb pattayai tenyészvonalának tartják. „Valami egészen különlegeset láttam a Gold Diamond Winner-ben, aki már előállított 2 'egyenlő győztest' és a 11. díjat a 600 km-es pattayai extra döntőn. Ezért kerültek a szülei is a Ganus Family Loftsba. Diamond Stud szerintem a 611 legjobb fia, aki apja vagy nagyapja 13 pattayai topdíjasnak; a 5 Carat Diamonddal együtt igazi csodapár. Fantasztikus kiégyesítése a tenyészteletemnek.”

A Gold Diamond Winner megnyerte a 2022-es Pattaya PIPR OLR-t, és Mike Ganus új top tenyészgalambja lett. Számos bajnok anyja, köztük Debbie's Pick To Win It All, aki a 2. futam 2. helyezettje volt az AFRIKAPRO-n.

One Second Out a 2022-es Pattaya PIPR OLR-en 3. lett, mindössze egy másodperccel lemaradva a Gold Diamond Winner-től. Ő is top tenyészte fejlődik, és a Thomas 6 testvéréből származik.

Mint említettük, a 2. futam Fancier Of The Race címének társgyőztese a Thomas 6 Champion of Champions, aki nagyon erős párosításból származik. Apja a One Second Out, aki a 2022-es Pattaya PIPR OLR-en lett 3., csupán egy másodperccel a győztes mögött! Már több top teljesítőt tenyészített, és a Thomas 6 testvéréből származik – ugyanabból a vérvonalból, amely az AFRIKAPRO 2024 8. futamának 2. díjasának pedigéjében is fontos szerepet játszott, mindössze 2 másodperccel a győztes mögött. A Thomas 6 Champion of Champions anyja pedig a Million Dollar Race győztes Night Angel teljes testvére. **(Forrás: pipa.be)**

GOLD DIAMOND WINNER

1st Place Pattaya Int. 2022 Final Race
4,033 bds ~ 530 km ~ 50 countries

Mother to:

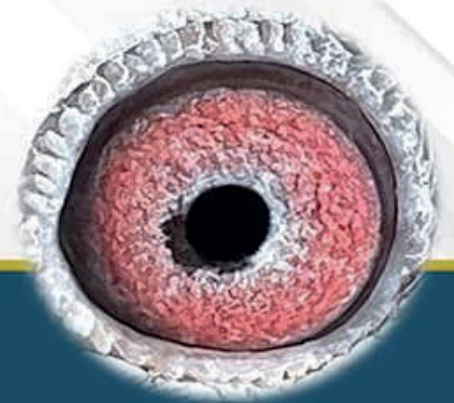
GFL 605-23 - 51st Place Pattaya Final Race. Came
with the winner 5,854 b. ~ 530 km
- 68th Place ~ 430 km race ~ 6,456 b
- 1st Ace Pigeon - last hot spot & final race
GFL 522-23 - 54th Place Pattaya Final Race. Came
with the winner 5,854 b. ~ 530 km

G *ganus*

KWT 1028923-21

ONE SECOND OUT

3rd Place Pattaya Int. One Loft
Final Race Winner

4,033 birds / 330 miles / Lost by 1 second
Father - brother to THOMAS 6
Mother - inbred daughter WOLVERINE

GFL *ganus*

GFL 964-2021

